

Arrest

nr. 270 446 van 25 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HERSENS
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. HERSENS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, geboren te Tulua in Valle de Cauca, maar woonachtig in Bello (Antioquia), een voorstad van Medellín, waar u bij uw moeder inwoonde. Van einde december 2017 tot april 2018 woonde u in Cali en van juli tot oktober 2019 in Medellín. Vervolgens woonde u terug in het huis van uw moeder, samen met uw zus en nichtjes. U bent ongehuwd. In Colombia bent u opgeleid tot assistente-boekhoudster en dierenartshulp. U ontvluchtte Colombia naar aanleiding van jarenlange pesterijen en bedreigingen in uw privésfeer begaan door mensen die banden

hebben met de bendes in uw stad. U verklaart dat u als minderjarige, in 2005, werd verkracht door uw buurman D.. De man was u en uw familie goed bekend, aangezien u met hem en zijn familie naar de kerk ging. Hij was een vrachtwagenchauffeur die banden had met de bende Patchali. Hij had u gedreigd met niemand over het voorval te spreken, wat u dan ook niet deed. Op een dag was u te voet op weg naar school, toen hij in zijn vrachtwagen passeerde. Onder bedreiging van een vuurwapen, dwong hij u mee te gaan naar een hotel, omdat hij seks met u wou hebben. Toen zijn vrouw belde, wist u te ontsnappen. Een jaar later werd er door een ander meisje een klacht ingediend tegen D. omwille van verkrachting. Zijn vrouw vermoedde dat u dat ook zou doen en kwam naar het huis van uw moeder om haar op de hoogte te brengen dat u een "relatie" had met haar man. Het was een poging van haar om de verkrachting te verdoezelen. Nadat uw familie op die manier op de hoogte kwam van de aanranding, probeerde u naar de politie te gaan om een klacht in te dienen, maar de tante van de echtgenote van D., Isaura D., verklaarde dat ze u met meerdere mannen had gezien. De politie weigerde uw klacht te noteren, verwijzend naar uw vermeende promiscue gedrag. Toen riep u de hulp in van de man van Isaura, U., tevens familie van D., met wie hij op de vuist ging. U voelde zich beschermd door U. en er ontstond een vertrouwensband. Op uw 21ste begon u een relatie met hem. Hij leefde toen al gescheiden van Isaura. Tussen 2008-2009 stuurde zij verscheidene keren haar eigen kinderen of neven/ nichtjes op u af om u te vernederen, door bijvoorbeeld eieren te gooien of uw kleren te vernielen. U werd verscheidene keren geslagen door diverse leden van die familie. In 2008 verhuisden jullie naar een andere wijk, Bello Perez. In 2009 werd er op het niveau van het parket een verzoeningsprocedure ingesteld tussen u en Isaura. Dit hield ook in dat er een verbod was voor Isaura (en familie) om u te benaderen. Indien ze dit wel deden, kon u de politie bellen, maar vanaf 2012 -2013 wou de politie niet meer optreden, aangezien ze het beu waren om tussen te komen in het blijvende conflict. In 2013 verhuisde u met uw familie naar een andere wijk. Gedurende vijf jaar was het rustig, maar dan vonden ze u opnieuw. De bende van uw wijk kwam naar uw moeder en zei dat ze u moest zeggen voorzichtig te zijn, want twee vrouwen en een man hadden hen om toestemming gevraagd u te doden, wat ze niet hadden toegelaten. U en uw moeder en familie zijn opnieuw verhuisd naar een andere wijk, zijnde Machado. Op een avond gingen u en uw moeder iets eten en merkte u een taxi op die cirkeltjes reed in de buurt. U zag dat het de vrouw van D. was en Isaura, de vrouw van U., met wie u de relatie beëindigde in 2016. Uw moeder verhuisde opnieuw naar een andere wijk, Nikia. U werkte in een dierenwinkel maar werd er bedreigd door Isaura, waarop u besloot om naar Cali te gaan wonen. U keerde terug naar huis en vervolgens ging u in Medellín wonen, van juli tot oktober 2019. In Medellín werd u bedreigd door G., de neef van Isaura. In 2020 kwam u een nacht tegen van G., die u waarschuwde dat G. uit de gevangenis zou vrijkomen en dat hij u zou vermoorden. U besloot om Colombia te verlaten op 10 februari 2020 en kwam in België aan op 11 februari 2020. U verbleef veertien dagen bij een Colombiaanse jongen die u via internet had leren kennen. Op 25 februari 2020 diende u een vraag om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te worden gedood naar aanleiding van een jarenlange vete met de ex-vrouw van uw ex-partner.

Ter ondersteuning van uw vraag om bescherming legt u volgende documenten neer; uw originele paspoort, identiteitskaart en rijbewijs en verder kopieën van documenten in verband met de verzoeningsprocedure dd. 2009. Daarnaast legt u een attestatie neer van het centrum in verband met uw medische toestand dd. 28/06/2021, en medische attesten dd. 12/03/2021 en 25/03/2021 in verband met uw opname op de psychiatrische afdeling van een ziekenhuis in Luik van 10/03/2021 tot 25/03/2021, alsook een psychiatrisch verslag dd. 29 april 2021.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar had gemaakt bij aanvang van uw procedure waaruit eventuele bijzondere procedurele noden konden blijken. Gezien er naderhand medische documenten werden overgemaakt aan het CGVS die wezen op mogelijke psychische problemen besloot het Commissariaat-generaal u te laten horen door een vrouwelijke protection officer met bijzondere expertise. In het kader van onderhavige procedure kan dus redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een risico kan worden

vermoed op vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een gegronde en persoonlijke vrees omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De door u aangehaalde problemen, zijnde problemen met personen uit uw privésfeer, zijnde uw burens, al dan niet met banden met plaatselijke bendes, behoren integraal tot de gemeenrechtelijke sfeer en zijn aldus vreemd aan de criteria van de Conventie van Genève. Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat die zich in de eerste plaats tot de eigen nationale autoriteiten wendt om bescherming en/of maatregelen te vragen.

Uit uw verklaringen op het CG en de neergelegde stukken, blijkt dat het parket is tussengekomen in het conflict. Hoewel u verklaarde dat u er niet in bent geslaagd om bij de politie een klacht in te dienen tegen D. wegens verkrachting (CG p. 8), werd er toch een procedure in gang gezet op niveau van het parket. Met name dient te worden vastgesteld dat er in 2009 op het niveau van het parket een verzoeningsprocedure werd ingesteld tussen u en Isaura, de ex-vrouw van uw ex-partner U. (CG p.10-12). Er werd haar tevens een verbod opgelegd om u te benaderen, en bij incidenten kon u beroep doen op de politie (CG p.10-12). Het is frappant dat u over deze procedure geen enkele melding heeft gemaakt ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst DVZ overgemaakt aan het CG). In 2012-2013 werd de politie het volgens uw verklaring beu om tussen te komen bij dit aanslepende conflict. U bleek toen echter te zijn verhuisd naar een andere wijk (CG p.12). Uit het bovenstaande blijkt geen pertinente onwil van de Colombiaanse autoriteiten om u in bescherming te nemen, wel integendeel.

Uit uw verklaringen blijkt vervolgens dat er jaren waren waarin er niets gebeurde met de genoemde personen, maar dat er dan plots weer een incident was (CG p. 9, p.10), met name dat de vrouwen van D. en U. aan de plaatselijke bende toestemming vroegen om u te doden (CG p.10), dat de neef van Isaura, G., u achtervolgde in een winkel met een mes, dat u bedreigd werd door diens nicht dat hij u zou vermoorden. Niettegenstaande u beweert dat u gedurende jaren werd gepest en bedreigd met de dood, in die mate dat u in 2020 besloot om het land te verlaten, heeft u sinds de verzoeningsprocedure in 2009 geen enkele klacht meer ingediend bij de politie en/of het parket. Dat u dit niet meer heeft gedaan, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde incidenten in de laatste jaren, of op zijn minst de ernst ervan. Dat de politie in 2013 uiting gaf dat ze het beu waren om op te treden omdat het "altijd hetzelfde liedje was", doet niet ter zake. Het parket was bekend met uw situatie uit uw verleden en had opnieuw maatregelen kunnen treffen indien er sprake zou zijn van ernstige bedreigingen, i.c. bedreiging met de dood. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat uw autoriteiten dit niet zouden doen.

Bovendien maakt u deze opeenvolgende incidenten in de jaren vóór uw vertrek onvoldoende aannemelijk. Uw verklaringen over wat wanneer gebeurde en wat de aanleidingen waren om te verhuizen naar een andere wijk of stad, met name naar Cali en Medellín, en wat de aanleiding was om in 2020 uw land te verlaten, zijn onvoldoende transparant en onvoldoende overtuigend: U verklaart dat u geboren bent in Tulua, maar verder altijd in Bello heeft gewoond bij uw moeder met uitzondering van korte periodes dat u alleen woonde in Cali en in Medellín (CG p.3 en p.5). Naar aanleiding van de door u genoemde problemen verliet u en uw familie in 2008 jullie wijk en gingen jullie in de wijk Bello Perez wonen (CG p.9). Ten aanzien van de DVZ verklaarde u dat u daar drie jaar heeft gewoond (vragenlijst DVZ vraag 10). Ten aanzien van het CG spreekt u ook nog over een verhuis naar de wijk Matchado. Op basis van de reconstructie van uw weinig duidelijke tijdslijn, woonde u daar vermoedelijk tussen 2011 en 2013, aangezien u en uw familie toen verhuisden naar de wijk Nikita, waar uw moeder heden nog woont (vragenlijst DVZ vraag 10 en CG p.5). Ten aanzien van het CG verklaart u, dat het na jullie verhuis naar Bello Perez (in 2008) ongeveer vijf jaar rustig bleef alvorens Isaura en haar familie opnieuw ontdekten waar u verbleef (CG p.9). Deze verklaring staat haaks op het feit dat er in 2009 een verzoeningsprocedure werd ingesteld bij het parket naar aanleiding van diverse pesterijen en slagen aan uw adres (CG p. 11). Volgens uw verklaring maakte deze procedure het soms nog erger, aangezien ze wisten op welke dag en uur u op het parket zou zijn (CG p. 11). In de documenten staat er een incident vermeld dd. 28/04/2009 maar u gevraagd wat er toen is gebeurd, kan u zich dit niet meer herinneren (CG p. 12). Er is één document in de bundel van 2012, maar u hier naar gevraagd, kan u geen informatie hierover geven omdat u toen al verhuisd was (CG p.12). Bij nazicht blijkt het een uittreksel te zijn uit de archieven, met verwijzing naar de feiten in februari 2009. U stelde dat u in 2012 diende te verhuizen op vraag van de eigenares die geen problemen wou, nadat er bendeleden van de wijk naar je moeder waren gekomen, om haar te melden dat ze u in de gaten moest houden want dat personen, twee vrouwen en een man, hen hadden verzocht om u te vermoorden (CG, p.9). Het gaat vermoedelijk over de wijk Matchado. Uw verklaringen over uw diverse verblijfplaatsen en de reden van

vertrek aldaar zijn bijzonder chaotisch en vragen behoorlijk wat reconstructie. Uw moeder woont sinds 2013 in Bello, in de wijk Nikita, Av. 48B, nr. 59-57 (vragenlijst DVZ vraag 10 en CG p.5), waar u samen met uw zus en haar dochters woonde, met uitzondering van korte periodes waarin u alleen woonde. Van december 2017 tot april 2018 woonde u in Cali (CG p.5). Vanaf dit punt zijn uw verklaringen zeer onduidelijk. U stelde dat uw moeder naar Nikita ging wonen en dat u naar Medellín ging wonen (CG p.10), waar u twee of drie jaar rustig woonde, maar dan opnieuw verschillende leden van de familie begon te zien, waarop u terug naar het huis van uw moeder ging, een aantal maanden binnen bleef, vervolgens een job vond in een winkel, waar ze u kwamen opzoeken, wat u deed besluiten om naar Cali te verhuizen. Echter uw tijdsaanduiding blijkt niet te kloppen, aangezien u eerder verklaarde dat u van juli tot oktober 2019 in Medellín woonde (CG p.5), dus ná een eerdere verhuis naar Cali.

U expliciet gevraagd wie er u in de winkel in Medellín kwam bedreigen, stelde u dat het de neef was van Isaura. Om meer uitleg gevraagd aangezien u stelde dat die in de gevangenis was, verklaart u dat hij toen, in 2014, nog vrij was. Hierop doorgevraagd zegt u dat u in Medellín bedreigd werd door G., de neef van Isaura (CG p. 10), in een winkel waar u uw toevlucht had gezocht, en dat Isaura u was komen bedreigen in de dierenwinkel waar u werkte. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt, dat u de laatste negen maanden voor uw vertrek in de dierenwinkel heeft gewerkt en dat u toen bij uw moeder woonde, in de wijk Nikita in Bello (vragenlijst DVZ vraag 12 en CG p.4). In de laatste negen maanden vóór uw vertrek maakt u met andere woorden enkel gewag van het feit dat u in de dierenwinkel werd opgezocht door Isaura, -u geeft hierover geen verdere informatie-, alsook de bedreiging in januari 2020 van de nicht van G., die u zei dat hij zou vrijkomen en u zou vermoorden.

Zoals eerder opgemerkt, maakt u onvoldoende duidelijk in welke mate u de laatste jaren nog ernstig werd bedreigd. Hoewel kan worden aangenomen dat een aanhoudende vete met uw voormalige burens, zijnde de familieleden van de persoon die u, volgens uw verklaring, had aangerand, lastig om dragen kan zijn, toont u niet aan dat deze feiten in aanmerking kunnen worden genomen voor de toekenning van internationale bescherming. Hierbij dient ook te worden vermeld dat uw aanrander in 2015 overleden is (CG p.6). De relatie met U., de ex-man van Isaura, werd beëindigd in 2016 (CG p.10). Vanaf 2014 werd u door de jongste zoon van U. in bescherming genomen. Hij was bij de bende Patchali en had u bescherming beloofd tegen zijn eigen familie. Hij werd vermoord in 2018 of 2019, u bent niet zeker, waarna de problemen opnieuw begonnen en u naar Cali verhuisde (zie DVZ vragenlijst overgemaakt aan het CG en CG p. 5 en p.11).

U gevraagd wat er in Cali gebeurde, verwijst u naar een vreemde man die u aansprak en zei dat “ze wisten waar u woonde” (DVZ vragenlijst en CG p. 10), wat u als een bedreiging opvatte. Ten aanzien van DVZ verklaarde u dat u de dag erna naar het huis van uw moeder in Medellín terugkeerde (zie vragenlijst DVZ overgemaakt aan het CG). Je moeder woont echter sinds 2013 in Bello een voorstad van Medellín. Je zou daar vervolgens een jaar binnen zijn gebleven om daarna terug te beginnen werken (zie vragenlijst DVZ overgemaakt aan het CG). Deze verklaring loopt niet parallel met uw verklaring dat u van juli tot oktober 2019 alleen in Medellín heeft gewoond, waarbij verondersteld wordt dat het Medellín stad is en niet Bello (CG p.5) om vervolgens na de bedreiging van de nicht van G., terug te keren naar uw moeder en daar de laatste maanden voor uw vertrek in februari 2020 te wonen (CG p.5).

U werkte tot enkele dagen voor uw vertrek, namelijk tot 05 februari 2020 in een dierenwinkel, “Inversiones Ala” (CG p. 4). Ten aanzien van de DVZ verklaarde u dat dit uw laatste job was en dat u deze negen maanden heeft gedaan (vragenlijst DVZ vraag 12), met andere woorden sinds juni 2019. In januari 2020 verklaart u te zijn bedreigd met de mededeling dat G., neef van Isaura, uit de gevangenis was gelaten en u zou komen vermoorden. U had toen al contact via internet met een Colombiaanse jongen en besloot om naar België te komen. Het vermoeden is dan ook gewekt dat er naast de moeilijkheden in uw land waarvoor u een uitweg zocht, ook nog andere motieven hebben meegespeeld bij uw beslissing om uw land te verlaten. Het is ook pas na veertien dagen, toen het contact met de Colombiaan in België op een teleurstelling uitliep en u zijn huis verliet, dat u een vraag om internationale bescherming indiende (CG p.4, vragenlijst DVZ vraag 27).

Uit het bovenstaande volgt dat u onvoldoende aannemelijk maakt dat er zich in de laatste jaren voor uw vertrek ernstige incidenten hebben voorgedaan. Bovendien betreft het elementen van vrees die thuishoren in de gemeenrechtelijke sfeer en vreemd zijn aan de criteria van de Vluchtelingenconventie. U dient dus in eerste instantie uw eigen autoriteiten om maatregelen te vragen. Sinds de verzoeningsprocedure van 2009, heeft u geen beroep meer gedaan op uw eigen autoriteiten om u bescherming te bieden, niettegenstaande dit in het verleden wél was gebeurd. Het feit dat u dit heeft

nagelaten ondermijnt de geloofwaardigheid, zo niet de ernst van de beweerde elementen van vrees in recente jaren. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden toegekend. Evenmin maakte u aannemelijk dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals omschreven in art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de

geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs tonen uw nationaliteit en identiteit aan die hier niet ter discussie staan.

De documenten van het parket betreffen de verzoeningsprocedure anno 2009 werden bovenstaand voldoende geduid.

Inzake de neergelegde medisch/ psychiatrische attesten, dient te worden vastgesteld dat deze verwijzen naar uw opname van 10/03/21 tot 25/03/21 nadat u met spoed in België werd opgenomen naar aanleiding van een moedwillige overdosis medicijnen. Dit gebeurde in de context van partnerproblemen (conjugopathie), herbeleving van trauma's uit uw land van herkomst, verzaamd door stress verbonden met uw sociale situatie, i.c. het wachten op een verblijfsvergunning. U vertoont een depressief beeld en wordt hiervoor medicamenteus behandeld. U ziet geregeld een psychiater, de behandeling bij een psycholoog werd opgeschort (CG p. 4 en p. 13). U verklaart dat u tweemaal een poging tot zelfdoding heeft ondernomen, waarvan één geattesteerd. U werd op het CG gevraagd of u in Colombia ook al dergelijke psychologische problemen had, waarop u antwoordde dat het anders was, omdat u daar uw familie had om op terug te vallen (CG p.4). U gevraagd wat gemaakt heeft dat u het hier in België psychisch zo moeilijk kreeg, verwijst u naar een relatie hier in België waardoor het was alsof u de eerdere problemen in Colombia herbeleefde (CG p.4 en p.13). Zoals bovenstaand uiteengezet zijn deze problemen in uw land van herkomst niet voldoende aannemelijk voor een toekenning van internationale bescherming. Wat betreft de (Belgische) medische attesten moet worden gesteld dat deze op zich geen sluitend bewijs zijn voor het door u aangehaalde asielrelaas. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het hoorrecht, de openbare orde, van de artikelen 10 en 13 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn), van artikel 51/4, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van de “artikelen 43 en 56 van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken”.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 “van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen”, van artikel 26 “van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het algemeen beginsel van voorzichtigheid en de samenwerkingsplicht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Verzoekster vordert vooreerst de nietigheid van de bestreden beslissing omwille van het feit dat er tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen tolk aanwezig was, hoewel verzoekster conform artikel 51/4 aangegeven had de bijstand van een tolk te wensen. Verzoekster acht hierdoor artikelen 10 en 13 van de Procedurerichtlijn geschonden, aangezien de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken niet de hoedanigheid van tolk heeft en verzoekster heeft aangegeven dat de ambtenaar haar niet steeds begreep. Wegens het belang van het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken stelt verzoekster er de waarborgen van artikel 13 van de Procedurerichtlijn te moeten krijgen en werd er volgens haar een procedurele onregelmatigheid begaan die van cruciale aard is voor het verdere verloop van de procedure tot de beoordeling van haar verzoek. Verzoekende partij stelt geschonden te zijn in haar hoorrecht en het beginsel van de gelijkheid der wapens. Vervolgens verwijst verzoekster naar de taalwet, stelt zij dat artikel 43 van deze wet de diensten onderverdeelt in drie taalrollen, waarop ambtenaren worden ingeschreven na hun taalkennis op officiële wijze te hebben aangetoond, en dat de administratief assistent niet over de bevoegdheid beschikte om interviews in het Spaans af te leggen. Hierna wijst verzoekster erop dat artikel 58 van de taalwet voorziet in de nietigheid van alle administratieve handelingen die strijdig zijn met deze wettekst, en dat de taalwet de openbare orde raakt. Verzoekende partij concludeert dat, gezien de tegenstrijdigheid met de openbare orde, de beslissing dient te worden vernietigd.

Vooreerst blijkt dat de proceduretaal het Nederlands is en dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat het bestuur het Nederlands moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Alle verklaringen van verzoekster werden in het Nederlands genoteerd en de bestreden beslissing is eveneens in het Nederlands opgesteld, wat in overeenstemming is met hetgeen artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Verzoekster gaat er verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het gehoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden doordat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Deze bepaling verhindert immers niet dat de interviewer zich uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Spaans, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoekster brengt overigens geen concrete elementen aan om aan te tonen dat de betrokken ambtenaar het Spaans niet of onvoldoende zou beheersen.

De Raad stelt vast dat uit de neerslag van het interview van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken, met name de “*verklaring DVZ*” en de “*vragenlijst CGVS*”, blijkt niet dat verzoekster er bezwaar tegen maakte dat zij zonder tolk werd geïnterviewd, of dat er enig vertaalprobleem was. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gevraagd naar het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaarde zij dat dat er een stuk is waar men haar niet begreep en stelt zij dat

het verhaal omgekeerd was (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2, 3). Zij licht dit verder toe dat "het in het verslag leek alsof zij eerste een relatie en pas dan de problemen, maar dat het in feite omgekeerd was". Hierop werd haar gesteld dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud de gelegenheid kreeg om het verhaal opnieuw te vertellen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Gevraagd of zij de tolk er goed had verstaan antwoordde verzoekster "Ja.". Gevraagd of verzoekster er alle essentiële elementen heeft weergegeven antwoordde zij opnieuw bevestigend. Verder stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier verwezen wordt naar de verklaringen van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken waaruit zou kunnen blijken dat zij eerst een relatie had en pas daarna problemen en dat de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus hierop enigszins gebaseerd is. In het verzoekschrift wordt evenmin gesteld op welke manier het gegeven dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Spaans en zonder tolk verliep een invloed heeft gehad op de bestreden beslissing. Verzoekster toont aldus geen enkel probleem of nadeel aan dat zij zou hebben geleden door de afwezigheid van een tolk, en evenmin vermeldt zij in het verzoekschrift concrete gevolgen die het ontbreken van een tolk voor haar zou hebben gehad.

Waar verzoekster de schending van artikel 10 en artikel 13 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 aanvoert, wijst de Raad erop dat deze richtlijn werd ingetrokken door Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), zodat verzoekster de schending ervan niet dienstig kan aanvoeren. Uit de elementen van het dossier blijkt verder dat verzoekster het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken in haar moedertaal kon voeren en dat de communicatie met de dossierbehandelaar goed verliep. Dat de taalwet geschonden zou zijn, kan evenmin worden aangenomen, daar er geen verplichting is voor ambtenaren om zich enkel uit te drukken in de taal van hun taalrol of enkel de taal van hun taalrol te gebruiken (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Verzoekster maakt niet aannemelijk enigszins benadeeld te zijn geweest door het feit dat het personeelslid bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar in het Spaans hoorde zonder tussenkomst van een tolk, laat staan dat hierdoor haar verzoek om internationale bescherming niet correct beoordeeld werd.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster niet als vluchteling erkennen noch subsidiaire bescherming toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

"De door u aangehaalde problemen, zijnde problemen met personen uit uw privésfeer, zijnde uw burens, al dan niet met banden met plaatselijke bendes, behoren integraal tot de gemeenschappelijke sfeer en zijn aldus vreemd aan de criteria van de Conventie van Genève. Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat die zich in de eerste plaats tot de eigen nationale autoriteiten wendt om bescherming en/of maatregelen te vragen.

Uit uw verklaringen op het CG en de neergelegde stukken, blijkt dat het parket is tussengekomen in het conflict. Hoewel u verklaarde dat u er niet in bent geslaagd om bij de politie een klacht in te dienen tegen D. wegens verkrachting (CG p. 8), werd er toch een procedure in gang gezet op niveau van het parket. Met name dient te worden vastgesteld dat er in 2009 op het niveau van het parket een verzoeningsprocedure werd ingesteld tussen u en Isaura, de ex-vrouw van uw ex-partner U. (CG p.10-12). Er werd haar tevens een verbod opgelegd om u te benaderen, en bij incidenten kon u beroep doen op de politie (CG p.10-12). Het is frappant dat u over deze procedure geen enkele melding heeft gemaakt ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst DVZ overgemaakt aan het CG). In 2012-2013 werd de politie het volgens uw verklaring beu om tussen te komen bij dit aanslepende conflict. U bleek toen echter te zijn verhuisd naar een andere wijk (CG p.12). Uit het bovenstaande blijkt geen pertinente onwil van de Colombiaanse autoriteiten om u in bescherming te nemen, wel integendeel.

Uit uw verklaringen blijkt vervolgens dat er jaren waren waarin er niets gebeurde met de genoemde personen, maar dat er dan plots weer een incident was (CG p. 9, p.10), met name dat de vrouwen van D. en U. aan de plaatselijke bende toestemming vroegen om u te doden (CG p.10), dat de neef van Isaura, G., u achtervolgde in een winkel met een mes, dat u bedreigd werd door diens nicht dat hij u zou vermoorden. Niettegenstaande u beweert dat u gedurende jaren werd gepest en bedreigd met de dood,

in die mate dat u in 2020 besloot om het land te verlaten, heeft u sinds de verzoeningsprocedure in 2009 geen enkele klacht meer ingediend bij de politie en/of het parket. Dat u dit niet meer heeft gedaan, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde incidenten in de laatste jaren, of op zijn minst de ernst ervan. Dat de politie in 2013 uiting gaf dat ze het beu waren om op te treden omdat het "altijd hetzelfde liedje was", doet niet ter zake. Het parket was bekend met uw situatie uit uw verleden en had opnieuw maatregelen kunnen treffen indien er sprake zou zijn van ernstige bedreigingen,

i.c. bedreiging met de dood. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat uw autoriteiten dit niet zouden doen.

Bovendien maakt u deze opeenvolgende incidenten in de jaren vóór uw vertrek onvoldoende aannemelijk. Uw verklaringen over wat wanneer gebeurde en wat de aanleidingen waren om te verhuizen naar een andere wijk of stad, met name naar Cali en Medellín, en wat de aanleiding was om in 2020 uw land te verlaten, zijn onvoldoende transparant en onvoldoende overtuigend: U verklaart dat u geboren bent in Tulua, maar verder altijd in Bello heeft gewoond bij uw moeder met uitzondering van korte periodes dat u alleen woonde in Cali en in Medellín (CG p.3 en p.5). Naar aanleiding van de door u genoemde problemen verliet u en uw familie in 2008 jullie wijk en gingen jullie in de wijk Bello Perez wonen (CG p.9). Ten aanzien van de DVZ verklaarde u dat u daar drie jaar heeft gewoond (vragenlijst DVZ vraag 10). Ten aanzien van het CG spreekt u ook nog over een verhuis naar de wijk Matchado. Op basis van de reconstructie van uw weinig duidelijke tijdslijn, woonde u daar vermoedelijk tussen 2011 en 2013, aangezien u en uw familie toen verhuisden naar de wijk Nikita, waar uw moeder heden nog woont (vragenlijst DVZ vraag 10 en CG p.5). Ten aanzien van het CG verklaart u, dat het na jullie verhuis naar Bello Perez (in 2008) ongeveer vijf jaar rustig bleef alvorens Isaura en haar familie opnieuw ontdekten waar u verbleef (CG p.9). Deze verklaring staat haaks op het feit dat er in 2009 een verzoeningsprocedure werd ingesteld bij het parket naar aanleiding van diverse pesterijen en slagen aan uw adres (CG p. 11). Volgens uw verklaring maakte deze procedure het soms nog erger, aangezien ze wisten op welke dag en uur u op het parket zou zijn (CG p. 11). In de documenten staat er een incident vermeld dd. 28/04/2009 maar u gevraagd wat er toen is gebeurd, kan u zich dit niet meer herinneren (CG p. 12). Er is één document in de bundel van 2012, maar u hier naar gevraagd, kan u geen informatie hierover geven omdat u toen al verhuisd was (CG p.12). Bij nazicht blijkt het een uittreksel te zijn uit de archieven, met verwijzing naar de feiten in februari 2009. U stelde dat u in 2012 diende te verhuizen op vraag van de eigenares die geen problemen wou, nadat er bendeleden van de wijk naar je moeder waren gekomen, om haar te melden dat ze u in de gaten moest houden want dat personen, twee vrouwen en een man, hen hadden verzocht om u te vermoorden (CG, p.9). Het gaat vermoedelijk over de wijk Matchado. Uw verklaringen over uw diverse verblijfplaatsen en de reden van vertrek aldaar zijn bijzonder chaotisch en vragen behoorlijk wat reconstructie. Uw moeder woont sinds 2013 in Bello, in de wijk Nikita, Av. 48B, nr. 59-57 (vragenlijst DVZ vraag 10 en CG p.5), waar u samen met uw zus en haar dochters woonde, met uitzondering van korte periodes waarin u alleen woonde. Van december 2017 tot april 2018 woonde u in Cali (CG p.5). Vanaf dit punt zijn uw verklaringen zeer onduidelijk. U stelde dat uw moeder naar Nikita ging wonen en dat u naar Medellín ging wonen (CG p.10), waar u twee of drie jaar rustig woonde, maar dan opnieuw verschillende leden van de familie begon te zien, waarop u terug naar het huis van uw moeder ging, een aantal maanden binnen bleef, vervolgens een job vond in een winkel, waar ze u kwamen opzoeken, wat u deed besluiten om naar Cali te verhuizen. Echter uw tijdsaanduiding blijkt niet te kloppen, aangezien u eerder verklaarde dat u van juli tot oktober 2019 in Medellín woonde (CG p.5), dus ná een eerdere verhuis naar Cali.

U expliciet gevraagd wie er u in de winkel in Medellín kwam bedreigen, stelde u dat het de neef was van Isaura. Om meer uitleg gevraagd aangezien u stelde dat die in de gevangenis was, verklaart u dat hij toen, in 2014, nog vrij was. Hierop doorgevraagd zegt u dat u in Medellín bedreigd werd door G. , de neef van Isaura (CG p. 10), in een winkel waar u uw toevlucht had gezocht, en dat Isaura u was komen bedreigen in de dierenwinkel waar u werkte. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt, dat u de laatste negen maanden voor uw vertrek in de dierenwinkel heeft gewerkt en dat u toen bij uw moeder woonde, in de wijk Nikita in Bello (vragenlijst DVZ vraag 12 en CG p.4). In de laatste negen maanden vóór uw vertrek maakt u met andere woorden enkel gewag van het feit dat u in de dierenwinkel werd opgezocht door Isaura, -u geeft hierover geen verdere informatie-, alsook de bedreiging in januari 2020 van de nicht van G., die u zei dat hij zou vrijkomen en u zou vermoorden.

Zoals eerder opgemerkt, maakt u onvoldoende duidelijk in welke mate u de laatste jaren nog ernstig werd bedreigd. Hoewel kan worden aangenomen dat een aanhoudende vete met uw voormalige burens, zijnde de familieleden van de persoon die u, volgens uw verklaring, had aangerand, lastig om dragen kan zijn, toont u niet aan dat deze feiten in aanmerking kunnen worden genomen voor de toekenning

van internationale bescherming. Hierbij dient ook te worden vermeld dat uw aanrander in 2015 overleden is (CG p.6). De relatie met U., de ex-man van Isaura, werd beëindigd in 2016 (CG p.10). Vanaf 2014 werd u door de jongste zoon van U. in bescherming genomen. Hij was bij de bende Patchali en had u bescherming beloofd tegen zijn eigen familie. Hij werd vermoord in 2018 of 2019, u bent niet zeker, waarna de problemen opnieuw begonnen en u naar Cali verhuisde (zie DVZ vragenlijst overgemaakt aan het CG en CG p. 5 en p.11).

U gevraagd wat er in Cali gebeurde, verwijst u naar een vreemde man die u aansprak en zei dat “ze wisten waar u woonde” (DVZ vragenlijst en CG p. 10), wat u als een bedreiging opvatte. Ten aanzien van DVZ verklaarde u dat u de dag erna naar het huis van uw moeder in Medellín terugkeerde (zie vragenlijst DVZ overgemaakt aan het CG). Je moeder woont echter sinds 2013 in Bello een voorstad van Medellín. Je zou daar vervolgens een jaar binnen zijn gebleven om daarna terug te beginnen werken (zie vragenlijst DVZ overgemaakt aan het CG). Deze verklaring loopt niet parallel met uw verklaring dat u van juli tot oktober 2019 alleen in Medellín heeft gewoond, waarbij verondersteld wordt dat het Medellín stad is en niet Bello (CG p.5) om vervolgens na de bedreiging van de nicht van G., terug te keren naar uw moeder en daar de laatste maanden voor uw vertrek in februari 2020 te wonen (CG p.5).

U werkte tot enkele dagen voor uw vertrek, namelijk tot 05 februari 2020 in een dierenwinkel, “Inversiones Ala” (CG p. 4). Ten aanzien van de DVZ verklaarde u dat dit uw laatste job was en dat u deze negen maanden heeft gedaan (vragenlijst DVZ vraag 12), met andere woorden sinds juni 2019. In januari 2020 verklaart u te zijn bedreigd met de mededeling dat G., neef van Isaura, uit de gevangenis was gelaten en u zou komen vermoorden. U had toen al contact via internet met een Colombiaanse jongen en besloot om naar België te komen. Het vermoeden is dan ook gewekt dat er naast de moeilijkheden in uw land waarvoor u een uitweg zocht, ook nog andere motieven hebben meegespeeld bij uw beslissing om uw land te verlaten. Het is ook pas na veertien dagen, toen het contact met de Colombiaan in België op een teleurstelling uitliep en u zijn huis verliet, dat u een vraag om internationale bescherming indiende (CG p.4, vragenlijst DVZ vraag 27).

Uit het bovenstaande volgt dat u onvoldoende aannemelijk maakt dat er zich in de laatste jaren voor uw vertrek ernstige incidenten hebben voorgedaan. Bovendien betreft het elementen van vrees die thuishoren in de gemeenrechtelijke sfeer en vreemd zijn aan de criteria van de Vluchtelingenconventie. U dient dus in eerste instantie uw eigen autoriteiten om maatregelen te vragen. Sinds de verzoeningsprocedure van 2009, heeft u geen beroep meer gedaan op uw eigen autoriteiten om u bescherming te bieden, niettegenstaande dit in het verleden wél was gebeurd. Het feit dat u dit heeft nagelaten ondermijnt de geloofwaardigheid, zo niet de ernst van de beweerde elementen van vrees in recente jaren. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden toegekend. Evenmin maakte u aannemelijk dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals omschreven in art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

(...)

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs tonen uw nationaliteit en identiteit aan die hier niet ter discussie staan.

De documenten van het parket betreffen de verzoeningsprocedure anno 2009 werden bovenstaand voldoende geduid.

Inzake de neergelegde medisch/ psychiatrische attesten, dient te worden vastgesteld dat deze verwijzen naar uw opname van 10/03/21 tot 25/03/21 nadat u met spoed in België werd opgenomen naar aanleiding van een moedwillige overdosis medicijnen. Dit gebeurde in de context van partnerproblemen (conjugopathie), herbeleving van trauma's uit uw land van herkomst, verzaard door stress verbonden met uw sociale situatie, i.c. het wachten op een verblijfsvergunning. U vertoont een depressief beeld en wordt hiervoor medicamenteus behandeld. U ziet geregeld een psychiater, de behandeling bij een psycholoog werd opgeschort (CG p. 4 en p. 13). U verklaart dat u tweemaal een poging tot zelfdoding heeft ondernomen, waarvan één geattesteerd. U werd op het CG gevraagd of u in Colombia ook al dergelijke psychologische problemen had, waarop u antwoordde dat het anders was, omdat u daar uw familie had om op terug te vallen (CG p.4). U gevraagd wat gemaakt heeft dat u het hier in België psychisch zo moeilijk kreeg, verwijst u naar een relatie hier in België waardoor het was alsof u de eerdere problemen in Colombia herbeleefde (CG p.4 en p.13). Zoals bovenstaand uiteengezet zijn deze problemen in uw land van herkomst niet voldoende aannemelijk voor een toekenning van internationale

bescherming. Wat betreft de (Belgische) medische attesten moet worden gesteld dat deze op zich geen sluitend bewijs zijn voor het door u aangehaalde asielrelaas. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekster verwijst naar de psychologische problemen die gestaafd worden door de medische verslagen die werden neergelegd en een verklaring kunnen bieden voor de onduidelijkheden in haar verklaringen. Volgens verzoekster leest men in het verslag van de ziekenhuisopname van 29 april 2021 ten gevolge van een zelfmoordpoging dat verzoekster concentratieproblemen vertoont, psychische en psychiatrische begeleiding noodzaakt naast een behandeling van 6 maanden antidepressiva. Ook wordt erop gewezen dat verzoekster zelf bij aanvang van het interview aangaf zich soms niet 100 % te kunnen concentreren.

Inzake de neergelegde medische/ psychiatrische attesten, dient te worden vastgesteld dat deze verwijzen naar verzoeksters verblijf in het ziekenhuis van 10 maart 2021 tot 25 maart 2021 nadat zij met spoed in het ziekenhuis werd opgenomen naar aanleiding van een moedwillige overdosis medicijnen. In het attest van 29 april 2021 is er sprake van een aanpassingsstoornis met depressieve gemoedsstemming gelinkt aan haar verblijfsstatus.

Ter terechtzitting wordt middels een aanvullende nota een niet ondertekend medisch verslag neergelegd daterend van 26 november 2021 van twee psychiaters. Hierin wordt gesteld dat verzoekster na haar hospitalisatie psychiatrisch werd opgevolgd en dat zij ook recentelijk psychologisch wordt opgevolgd. Ook hierin is er sprake van een aanpassingsstoornis met depressieve gemoedsstemming in hoofde van verzoekster en wordt gesteld dat verzoekster een kwetsbaarheid behoudt die gelinkt is aan de onzekerheid van haar sociaal statuut met een belangrijke ongerustheid ten aanzien van haar verblijfstitel in België.

Te dezen moet worden opgemerkt dat het feit dat een persoon een psychische aandoening heeft, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (*cf.* UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 augustus 2020, p. 89).

De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een medisch of psychologisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

Hoewel de documenten het bestaan van bepaalde mentale letsels kunnen aantonen, vormen deze neergelegde psychologische attesten geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoekster haar land van herkomst verliet. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoekster en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Uit de bewoordingen van het attest van 29 april 2021 blijkt bovendien dat de gestelde concentratieproblemen steunen op verzoeksters eigen verklaringen die zij bij haar opname uitte (*“la patiente rapporte, [...]”*). De neergelegde attesten doen verder geen uitspraak over de cognitieve capaciteiten van verzoekster, noch over de impact van de door verzoekster aangegeven symptomen op de mogelijkheid om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure. Dat verzoekster in de afdeling psychiatrie van het ziekenhuis van 10 tot 25 maart 2021 werd opgenomen voor “angst-depressieve effecten die worden versterkt door een onstabiele sociale situatie (patiënt die op een verblijfsvergunning wacht)”, toont niet aan dat zij ten tijde van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 juni 2021 gehinderd zou zijn door concentratieproblemen en niet in staat zou zijn haar asielrelaas op een volwaardige wijze uit de doeken te doen.

Noch uit de voorgelegde attesten noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan echter blijken dat de door verzoekster voorgehouden psychologische, geheugen- en/of concentratieproblemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster antwoordde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, nadat haar werd gevraagd of zij zich ok voelde gelet op de psychologische problemen waarmee zij kampt in het licht van het af te nemen interview bevestigend (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Zij stelt tevens dat zij zich ten gevolge de medicatie die zij neemt zich soms niet 100 % kan concentreren, waarbij gesteld werd dat zij steeds kon aangeven wanneer zij het moeilijk heeft, de concentratie weg is en een pauze nodig heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). De Raad stelt vast dat het persoonlijk onderhoud op een normale manier verlopen is, doch dat verzoekster het emotioneel moeilijk had wanneer zij vertelde over de verkrachting door D. in 2005. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan echter niet blijken dat de door verzoekster bij aanvang voorgehouden mogelijke concentratieproblemen van die aard zijn dat zij op dat ogenblik niet in staat was om verklaringen inzake haar verzoek om internationale bescherming af te leggen. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat haar geestelijke toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde incoherenties en onduidelijkheden onverkort blijven.

Hier moet ook worden aangestipt dat uit een medisch-psychologisch attest niet zomaar kan worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten wanneer een psycholoog of psychiater zich voor de gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen baseert op de verklaringen van verzoekster en niet op een objectieve bron van informatie. Verzoeksters werd overigens gevraagd of zij in Colombia ook al dergelijke psychologische problemen had, waarop zij antwoordde dat het anders was, omdat zij daar haar familie had om op terug te vallen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Gevraagd wat gemaakt heeft dat zij het hier in België psychisch zo moeilijk kreeg, verwijst zij naar een relatie hier in België waardoor het was alsof zij de eerdere problemen in Colombia herbeleefde (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4 en p.13).

Dat verzoekster in het ziekenhuis werd opgenomen maakt nog niet dat haar verklaringen geloofwaardig zijn, kan de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor haar psychologische problemen.

Uit de neergelegde attesten kan aldus geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoeksters psychische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Waar verzoekster stelt dat de politie uit vermoedheid om steeds te moeten tussenkomen onverschillig werd en zeiden dat ze niet meer zouden tussenkomen kan zij de pertinente motivering dienaangaande niet weerleggen. Voor de duidelijkheid wordt deze hier hernomen:

“Uit uw verklaringen op het CG en de neergelegde stukken, blijkt dat het parket is tussengekomen in het conflict. Hoewel u verklaarde dat u er niet in bent geslaagd om bij de politie een klacht in te dienen tegen D. wegens verkrachting (CG p. 8), werd er toch een procedure in gang gezet op niveau van het parket. Met name dient te worden vastgesteld dat er in 2009 op het niveau van het parket een verzoeningsprocedure werd ingesteld tussen u en Isaura, de ex-vrouw van uw ex-partner U. (CG p.10-12). Er werd haar tevens een verbod opgelegd om u te benaderen, en bij incidenten kon u beroep doen op de politie (CG p.10-12). Het is frappant dat u over deze procedure geen enkele melding heeft gemaakt ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst DVZ overgemaakt aan het CG). In 2012-2013 werd de politie het volgens uw verklaring beu om tussen te komen bij dit aanslepende conflict. U bleek toen echter te zijn verhuisd naar een andere wijk (CG p.12). Uit het

bovenstaande blijkt geen pertinente onwil van de Colombiaanse autoriteiten om u in bescherming te nemen, wel integendeel.

Uit uw verklaringen blijkt vervolgens dat er jaren waren waarin er niets gebeurde met de genoemde personen, maar dat er dan plots weer een incident was (CG p. 9, p.10), met name dat de vrouwen van D. en U. aan de plaatselijke bende toestemming vroegen om u te doden (CG p.10), dat de neef van Isaura, G., u achtervolgde in een winkel met een mes, dat u bedreigd werd door diens nicht dat hij u zou vermoorden. Niettegenstaande u beweert dat u gedurende jaren werd gepest en bedreigd met de dood, in die mate dat u in 2020 besloot om het land te verlaten, heeft u sinds de verzoeningsprocedure in 2009 geen enkele klacht meer ingediend bij de politie en/of het parket. Dat u dit niet meer heeft gedaan, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde incidenten in de laatste jaren, of op zijn minst de ernst ervan. Dat de politie in 2013 uiting gaf dat ze het beu waren om op te treden omdat het "altijd hetzelfde liedje was", doet niet ter zake. Het parket was bekend met uw situatie uit uw verleden en had opnieuw maatregelen kunnen treffen indien er sprake zou zijn van ernstige bedreigingen, i.c. bedreiging met de dood. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat uw autoriteiten dit niet zouden doen."

De Raad herinnert aan artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door "niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade". De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Verzoekster moet aldus aannemelijk maken dat zij alle, in haar individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat *in casu* niet het geval is.

Met het louter verwijzen naar algemene informatie over het gebrek aan beschermingsmogelijkheden in Colombia plaatst verzoekster de gedane concrete vaststellingen niet in een ander daglicht. Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, of in geval van eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Colombia desgevallend geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Colombiaanse autoriteiten.

Verzoekster toont niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in haar geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep kan doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben. Door niet de aanwezige hulp in te roepen, blijft verzoekster niet alleen in gebreke concreet aan te tonen dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen, maar wordt hierdoor tevens de geloofwaardigheid van de door haar beweerde vrees ondermijnd.

Waar verzoekster het onterecht vindt te stellen dat zij om meerdere andere redenen uit Colombia vertrok en erop wijst dat de Colombiaanse jongen in België het enige alternatief was gelet op het feit dat haar werd meegedeeld dat de neef van Isaura uit de gevangenis was gelaten en haar zou komen vermoorden, overtuigt zij niet. Het is immers pas na veertien dagen, toen het contact met de Colombiaan in België op een teleurstelling uitliep en verzoekster diens huis verliet, dat zij een vraag om internationale bescherming indiende (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, Verklaring DVZ vraag 27), hetgeen door verzoekster niet wordt weerlegd noch betwist.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoeksters vluchtrelaas en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeksters zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op deze asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landen-informatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Er wordt aldus niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit wat verzoekster ook in haar verzoekschrift uiteenzet blijkt dat zij als plaats van herkomst, Bello (Antioquia) in aanmerking neemt, een voorstad van Medellin.

Vooreerst besluit de Raad, gelet op de voorgaande analyse, dat zich enkel in de regio Bajo Cauca van in het departement Antioquia, een gewapend conflict afspeelt.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de stad Bello behoort tot de regio Bajo Cauca, noch toont verzoekster dit aan. Wel is het een voorstad van de grootstad Medellin, hoofdstad van het departement Antioquia en is het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld uiterst beperkt. Uit de landeninformatie blijkt dat in deze grootstedelijke regio rond Medellin geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met

onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verzoekster brengt evenwel geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia is gesteund.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Bello, een voorstad van Medellín gelegen het departement Antioquia, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF